

૨. લોહીની સગાઈ

ઈશ્વર પેટલીકર

ઈશ્વરભાઈ મોતીભાઈ પટેલનો જન્મ ૯ મે, ૧૯૧૬માં ચરોતરના પેટલાદ તાલુકાના પેટલી ગામમાં થયો હતો. નવલકથાકાર, વાર્તાકાર, ચરિત્રકાર અને નિબંધકાર પેટલીકરે શાળામાં અધ્યાપન કાર્ય કરતાં કરતાં સાહિત્યસર્જનનો આરંભ કર્યો હતો. સંપાદન, કટાર લેખન અને સમાજ સુધારાની પ્રવૃત્તિમાં તેઓ સક્રિય હતા. ગ્રામીણ સમાજની લાક્ષણિકતાઓ સાથે નિરૂપાયેલી નવલકથાઓ અને ટૂંકીવાર્તાઓએ એમને સાહિત્યક્ષેત્રે આગવું સ્થાન અપાવ્યું છે. તેમની ઘણી નવલકથાઓમાં તેમણે સાંપ્રત નગરજીવનનું પણ આલેખન કર્યું છે, જેમાં સામાજિક સમસ્યાઓ અને એના ઉકેલો મોખરે રહ્યા છે.

તેમની નોંધપાત્ર નવલકથામાં 'જનમટીપ', 'ભવસાગર', 'પંખીનો મેળો', 'હૈયાસગડી', 'તરણા ઓથે ડુંગર', 'ઋણાનુબંધ', 'લાક્ષાગૃહ' વગેરેનો સમાવેશ થાય છે. 'પારસમણિ', 'ચિનગારી', 'આકાશગંગા', 'કઠપૂતળી', વગેરે તેમના નવલિકાસંગ્રહો છે. 'લોહીની સગાઈ' નામની તેમની પ્રસિદ્ધ ટૂંકી વાર્તામાં ગાંડી દીકરી પ્રત્યેની માતૃત્વની ઉત્કટતાનું આલેખન થયું છે. તેમને સાહિત્યની સેવા બદલ રણજિતરામ સુવર્ણચંદ્રક પ્રાપ્ત થયો છે. ૨૨ નવેમ્બર, ૧૯૮૩માં હૃદયરોગના હુમલાથી તેમનું અવસાન થયું હતું.

સૂર કૃતિનો

પ્રસ્તુત ટૂંકી વાર્તાના કેન્દ્રમાં માતાની મમતાનું આલેખન ચરમસીમાએ થયેલું છે. અમરત કાકીને સંતાનોમાં બે દીકરાઓ અને બે દીકરીઓ છે. તેમાંથી નાની દીકરી મંગુ નાનપણથી જ ગાંડી અને મૂંગી છે. તેને કોઈ જ વસ્તુનું ભાન નથી. ઘરના લોકો, પાડોશીઓ બધાં જ જ્યારે મંગુને દવાખાનામાં મૂકવાની વાત કરે છે ત્યારે અમરતકાકી તેમને જવાબરૂપે દવાખાનાને પાંજરાપોળની ઉપમા આપી કહેતા કે 'હું મા થઈને ચાકરી ન કરી શકું?' અને પાછળથી જ્યારે ગાંડી થઈ ગયેલી કુસુમ દવાખાનામાં જઈને સાજી થઈને આવે છે. તેની પૂરેપૂરી માહિતી મેળવ્યા પછી અમરતકાકી પણ મંગુને દવાખાનામાં મૂકવાનો નિર્ણય લે છે. પરંતુ જ્યારે મૂકવા જવાનો સમય આવે છે ત્યારે અને દવાખાનામાં જાય છે ત્યારે અમરતકાકીની મંગુ પ્રત્યેની મમતાનું જે હૃદયદ્રાવક વર્ણન કરેલું છે તે વાંચીને વાંચકની આંખ ભીની થયા વગર રહી નથી શકતી. પરાકાષ્ઠા તો ત્યારે આવે છે જ્યારે મંગુને દવાખાનામાં મૂકીને પાછા ઘરે આવે છે અને વાળુ કર્યા વગર સૂઈ જાય છે. પરંતુ બીજે દિવસે સવારે જ્યારે ઉઠે છે ત્યારે તેમની ચીસથી ગામલોકો પણ હબકી જાય છે.

મંગુને ગાંડાના દવાખાનામાં મૂકવાની સલાહ લોકો અમરતકાકીને આપતા ત્યારે એમની આંખમાં ઝળઝળિયાં આવી જતાં અને દરેકને એ એક જ જવાબ આપતાં, 'હું મા થઈને ચાકરી ન કરી શકું તો દવાખાનાવાળાંને શી લાગણી હોય ? ખોડા ઢોરને પાંજરાપોળમાં મૂકી આવવા જેવું જ એ તો કહેવાય.'

અમરતકાકીની આ ગ્રંથિ જાહેર થઈ ગયા પછી કોઈ એમને એવી વાત કરતું નહિ. જન્મથી ગાંડી ને મૂંગી દીકરીને એ જે રીતે ઉછેરતાં, ચાકરી કરતાં અને લાડ લડાવતાં એ પ્રત્યક્ષ જોઈ લોકો એમનાં વખાણ પણ કરતા કે,

‘આવી રીતે ગાંડી દીકરીને તો અમરતકાકી જ ઉછેરી શકે. બીજાને ઘેર હોય તો ભૂખીતરસી ક્યારની મરી ગઈ હોય. અને જીવતી હોય તો પણ આવું હૃષ્ટપુષ્ટ શરીર તો ન જ હોય.’

મંગુ સિવાય અમરતકાકીને ત્રણ સંતાનો હતાં. બે દીકરા અને એક દીકરી. અમરતકાકી એ ત્રણે સંતાનોને વિસરી ગયાં હોય તેમ એમનું સમગ્ર માતૃત્વ મંગુ ઉપર અભિષેક કરતું હતું. એટલે રત્નઓમાં દીકરાઓ અવારનવાર ઘેર આવતા ત્યારે એમનું ઘર બાળ પૌત્ર-પૌત્રીઓથી ખિલખિલાટ હસી ઊઠતું. છતાં દાદીમા તરીકે અમરતકાકી હરખપદ્મડાં થઈ જતાં નહિ. ભાગ્યે જ બાળકોને એ તેડતાં, રમાડતાં કે લાડ કરતાં.

માના આ વર્તન વિશે દીકરાઓને કંઈ લાગતું નહિ, પણ વહુઓ સમસમી જતી, બંને વહુઓની પતિ આગળ આ એક જ ફરિયાદ હતી - દીકરાનાં બાળકો એમને દીઠાં ગમતાં નથી અને ગાંડા હીરાને છાતીએથી અળગો કરાતો નથી !

દીકરી માને મોંએ જ સંભળાવી દેતી, ‘મંગુને ખોટાં લાડ લડાવીને તે જ વધારે ગાંડી કરી મૂકી છે. ટેવ પાડીએ તો ઢોરને ય ઝાડોપેશાબ ક્યાં કરાય અને ક્યાં ન કરાય તેનું ભાન આવે છે, તો બાર વર્ષની છોડી ગમે તેટલી ગાંડી હોય પણ એને ટેવ પાડી હોય તો શું એટલું ભાન ન આવે ? એ મૂંગી છે પણ કંઈ બહેરી નથી કે આપણું કાને ન ધરે. ભૂલ કરે તો બે લપડાક ચોડી દીઘી હોય તો બીજી વખત તરત ભાન રાખે.’

દીકરી આગળ કંઈ બોલે તે પહેલાં અમરતકાકીની આંખો વરસવા માંડતી. દીકરીનું હૈયું પણ ભરાઈ આવતું પરંતુ કઠણ કાળજી કરી એ મનનો ડૂમો કાઢી નાખતી, ‘તું કંઈ કાયમ બેસી રહેવાની નથી. ભાભીઓને પનારે એ પડશે ત્યારે રોજ એના મળમૂતર ધોવા જેટલી કોઈ આળપંપાળ નહિ કરે અને એ દુઃખીદુઃખી થઈ જશે.’ સહેજ અટકીને ધીમે સાદે એ કહેતી, ‘દવાખાનામાં મૂકવાથી ડાહી નહિ થવાની હોય તો નહિ થાય, પણ ઝાડોપેશાબ અને કપડાંનું ભાન આવશે તો ય બસ છે. ભાઈઓના ઘરમાં ભગવાને ધાન ઘણું આપ્યું છે. ભાભીઓ ટંકે ખાવા ન આપે એવી કળત પણ નથી.’

અમરતકાકી લોકોને દવાખાના અંગે પાંજરાપોળની ઉપમા આપતાં ત્યારે લોકો પરાયા તરીકે જે કહી શકતા નહિ તે દીકરી કહી નાખતી, ‘દવાખાનું પાંજરાપોળ જેવું હશે અને કદાચ મંગુ મરી ગઈ તો એનો અને કુટુંબનો છુટકારો થશે !’

દીકરા કમાતાઘમાતા હોય, દીકરી સાસરે હિંડોળાખાટે ઝૂલતી હોય ત્યારે હું મા હોઉં એનો કંઈ અરથ નથી. મંગુની સાચી મા બની રહું ત્યારે જ મારી લોહીની સગાઈ ખરી. એટલે દીકરી કહે કે દીકરાઓ કહે તો પણ મંગુને દવાખાના દ્વારા મોત ભણી ધકેલવા અમરતકાકી તૈયાર ન હતાં.

દીકરાઓ માના આ ભાવને સમજી ગયા હતા એટલે એ કોઈ વખત વાત કરતા નહિ. ફક્ત દીકરાઓના મનમાં એક વસવસો હતો કે કોઈ તાલીમ પામેલી નર્સ કે દાક્ટરની દેખરેખ નીચે એને રાખી હોય તો ટેવને લીધે કદાચ એને ઝાડોપેશાબ ને કપડાંનું ભાન આવે; પરંતુ એવી સગવડ ઘર આગળ કરી શકાય તેમ હતું નહિ એટલે એ મૌન રહ્યા હતા.

છતાં અમરતકાકીએ એમની શ્રદ્ધા પ્રમાણેના ઉપચાર ચાલુ રાખ્યા હતા. દવા કરનારાઓ વણનોતર્યા ઘેર આવી પહોંચતા. શિલાજીત વેચનારા કે હિંગ વેચનારા મંગુને ગાંડી જાણતાં પોતે દવા જાણે છે તેવો દાવો કરતાં અમરતકાકી માનતાં કે હજાર ઉપચાર કરીએ ત્યારે એક ટકો લાગી જાય. એટલે બીજાને મન ગાંડીઘેલી વાત એ ગંભીરતાથી સાંભળતાં અને શ્રદ્ધાથી એનો અમલ કરતાં. જોષીઓ અને ભૂવાઓ પણ અવારનવાર વહારે ધાતા. એક જોષીએ

ભાખ્યું હતું કે, આવતા માગશર મહિનામાં એની દશા બદલાય છે એટલે સારું થઈ જશે ત્યારથી માગશર મહિનો અમરતકાકીનો આરાધ્ય દેવ બની ગયો હતો.

માગશર મહિને તાકડે મંગુને ચૌદ વર્ષ પૂરાં થઈ રહેતાં હતાં એટલે કોઈ ડાહ્યું માણસ જે તરંગે ન ચડી જાય તેવા તરંગે અમરતકાકી ચડી જતાં - ચૌદમું ઊતરતાં કમુને પરણાવેલી. મંગુ ડાહી હોત તો આજે એના વિવાહનું પણ નક્કી થઈ ગયું હોત. જો માગશર મહિનામાં એને મટે તો ... મૂઈનું રૂપ તો એવું છે કે મૂરતિયો એને જોતાં સમો હા પાડી દે !

અને જાણે એને મટ્યું હોય તેમ એ લખ્મની યોજના પણ વિચારવા મંડી જતાં.

એક વખત મંગુ ડાહ્યાની માફક ચોકડીમાં પેશાબ કરવા બેઠી તેથી હરખાઈ જતાં અમરતકાકીએ દિવસો સુધી દરેક આગળ પારાયણ કર્યા કર્યું : 'જોષીનું કહેવું સાચું પડશે. મંગુ કોઈ વખત નહિ ને આ પહેલી વખત એની મેળે ચોકડીમાં પેશાબ કરવા બેઠી !'

સાંભળનારને ગળે આ વાત ઊતરવી મુશ્કેલ હતી, કારણ કે એ સાંભળતી વખતે મંગુ પેશાબ કરી ભીની માટી આંગળાં વડે ખોતરતી નજરે પડતી !

મંગુને ધૂન આવે ને એ ઊભી થઈ જતી તો એમને નવી વાત મળી જતી : 'મેં કહ્યું તે સાંભળી ડાહ્યાની માફક ઊભી થઈ ગઈ !'

આમ અમરતકાકીનો આશાભર્યો માગશર મહિનો આવ્યો છતાં મંગુ ડાહી તો ન થઈ પણ શહેરની કન્યાવિદ્યાલયમાં ભણતી ગામની એક દીકરી-કુસુમ-ગાંડી થઈ ગઈ. મંગુની માફક એને પણ ઝાડોપેશાબનું ભાન ન રહ્યું. અમરતકાકીને એથી દુઃખ તો થયું, પણ સાથે સાથે સંતોષ પણ થયો કે ડાહીડમરી છોડી ગાંડી થતાં આવું ભાન ગુમાવી બેસે તો જન્મથી ગાંડી મંગુને બિચારીને એવું ભાન ન હોય તો એમાં શી નવાઈ ?

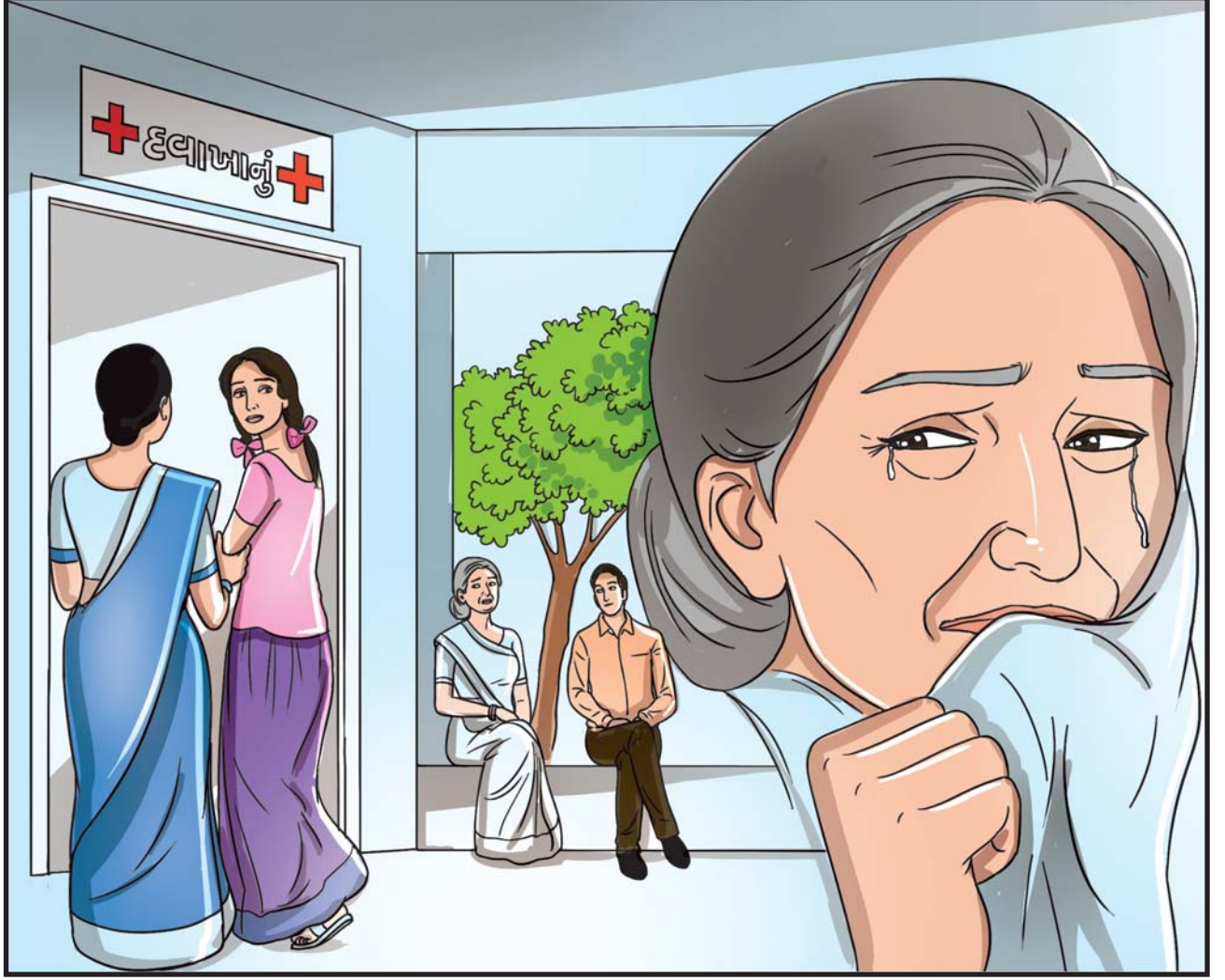
કુસુમને દવાખાનામાં મૂકવાનું નક્કી થયું. એ સમાચાર જાણી અમરતકાકીને ઓછું આવ્યું કે એની મા જીવતી હોત તો એને દવાખાને મૂકવા ન દેત. મા વગર બધું સૂનું કહ્યું છે તે ખોટું નહિ. એ સાથે પોતાની આંખ મીંચાતાં મંગુને પણ ભાઈઓ દવાખાને મૂકી આવતા હોય તેવું દશ્ય એમને કંપાવી ગયું.

પહેલા મહિનાને અંતે કુસુમને સારો ફાયદો થયો તેવા સમાચાર આવ્યા. એને બાંધી મૂકવી પડતી તે હવે છૂટી ફરે છે છતાં તોફાન કરતી નથી. ઝાડોપેશાબનું પૂરેપૂરું ભાન આવ્યું છે. ગાંડપણ રહ્યું હોય તો ફક્ત આખો દિવસ એ ગાયા કરે છે એટલું જ. એ પણ બીજા મહિનામાં મટી જશે એવો દાકતરે અભિપ્રાય આપ્યો હતો.

બીજે મહિને કુસુમને મટી ગયું, છતાં એકાદ મહિનો રહે તો સારું એવી દાકતરની સલાહથી એને ત્રીજો મહિનો રાખવામાં આવી હતી. એ ઘેર આવી ત્યારે આખું ગામ એને જોવા ઊમટ્યું હતું. સૌથી મોખરે અમરતકાકી હતાં.

કુસુમને પૂરેપૂરી ડાહી થઈ ગયેલી જોઈ અમરતકાકીને દરેક સલાહ આપવા મંડી ગયું : 'કાકી ! તમે મંગુને એક વખત દવાખાનામાં મૂકી તો જુઓ. જરૂર એને મટશે.'

અમરતકાકીએ જિંદગીમાં પહેલી વખત દવાખાનાનો વિરોધ ન કર્યો. બીજે દિવસે એમણે કુસુમને પોતાને ઘેર બોલાવી. એને પાસે બેસાડી દવાખાનાની હકીકત પૂછવા માંડી. નર્સ કે દાકતરને કોઈ કોઈ ગાંડાં તમાચા મારી જાય તો પણ એ લોકો એના ઉપર બિજાતાં નથી કે એને મારતાં નથી એ જાણી એમને દવાખાના ઉપર શ્રદ્ધા પણ બેઠી. નવી આશા જન્મી કે, મંગુના કરમમાં દવાખાનામાં જવાથી મટે એવું લખ્યું હશે તો ય કોને ખબર ? આટલા ઉપચાર કરી જોયા ત્યારે એક વધારે.

છેવટે મંગુને દવાખાને મૂકવી એવો અમરતકાકીએ નિર્ણય કર્યો. એ માટે મોટા દીકરાને ઘેર આવી જવા એમણે પત્ર પણ લખાવ્યો. છતાં એ નિર્ણય લીધો ત્યારથી એમની ઊંઘ ઊડી ગઈ હતી. જાણે પોતે હારીને આ કામ કરી રહ્યાં હોય એમ એમના મગજ ઉપર એક જાતનો ભાર જણાવા લાગ્યો હતો.

મંગુ મોટી થતી જતી હતી, પોતાની વૃદ્ધાવસ્થા વધતી જતી હતી, વહુઓ ચાકરી નહિ કરે એની ખબર પડી ગઈ હતી. કારણ કે, બેમાંથી એકે વહુએ હજુ સુધી સાથે રહેવા આવવાનું આમંત્રણ આપ્યું ન હતું. એ સ્થિતિમાં મંગુનો પ્રભુ હોય અને એને મટી જાય, કે ન મટે તો પણ જો એને દવાખાનામાં ગોઠી જાય તો મરતી વખતે પોતાને એક જાતની શાંતિ રહે કે એની ચાકરી કરનાર દુનિયામાં પારકું પણ છે ખરું.

આ વિચારવહેણ સાથે અમરતકાકીની આંખોમાંથી એટલું બધું પાણી વહી જતું કે પથારી પલળી જતી. હૈયું પોકારી ઊઠતું - ગમે તે બહાનું ભલે કાઢો પણ મૂળ વાત એટલી કે તમે ય દીકરીથી થાક્યાં છો ! અમરતકાકી ઊંઘમાંથી ઝબકી જતાં, બોલી ઊઠતાં- શું હું થાકી છું ? હૈયું બમણા જોરથી પોકારી ઊઠતું - એક વાર નહિ ને હજાર વાર !

અમરતકાકીને થયું, પોતે દીકરાને પત્ર લખ્યો તે જ મોટી ભૂલ કરી. એવી શી ઉતાવળ હતી કે શિયાળાની ટાઢમાં એને દવાખાને ઘડેલવી પડે ? રાતમાં હું એને કેટલીય વખત ઓઢાડું છું, દવાખાનામાં એમ ઘડીએ ઘડીએ કોણ ઓઢાડશે ? ઉનાળામાં મૂકવાનું રાખ્યું હોત તો ઠીક થાત.

પરંતુ પત્ર મળતાં દીકરો આવી પહોંચ્યો. દવાખાનામાં દાખલ કરવાનો મેજિસ્ટ્રેટનો હુકમ પણ મેળવી લીધો. એક અઠવાડિયામાં જ મંગુને મૂકવા જવાનું આવી પહોંચ્યું. અમરતકાકીને ખાતરી થઈ ગઈ કે દીકરો ગાંડી બહેનને દવાખાનામાં ધકેલી વેઠ ઉતારવા માગે છે. એવું ના હોત તો પત્ર મળતાં તરત આવી શું કામ પહોંચે ?

મંગુને મૂકવા જવાનું હતું તે રાતે અમરતકાકીને બિલકુલ ઊંઘ આવી ન હતી. સવારમાં એક વિચાર એ પણ આવ્યો કે પોતે સાથે ન જાય તો સારું. દવાખાનાવાળા દીકરીને પોતાનાથી છૂટી પાડશે તે સહેવાશે નહિ; પરંતુ દવાખાનામાં કેવી સગવડ છે એ પોતે નજરે જુએ નહિ ત્યાં સુધી એન પડે એવું ન હતું. એટલે એ ન છૂટકે જવા તૈયાર તો થયાં પણ મંગુને લઈ ઘર બહાર નીકળવાનું થયું ત્યારે એમના ઉપર બ્રહ્માંડનો ભાર આવીને ઠલવાઈ ગયો. આંખમાંથી શ્રાવણ-ભાદરવો શરૂ થયો. નજર મંગુ ઉપર ચોંટી ગઈ હતી તે કેમે ય ઊખડતી ન હતી. મંગુ એને પહેરાવેલાં નવાં કપડાંનો રંગ ધારીધારીને જોઈ રહી હતી. ગેલમાં આવી ગઈ હોય તેમ અમરતકાકી સામે જોઈ એ હસી પણ ખરી. એ સમયે અમરતકાકીનું દિલ કપાઈ ગયું. ઢોર પણ એને ખીલેથી છોડી બીજે લઈ જવામાં આવે છે ત્યારે નવા ઘણીને ઘેર જવા આનાકાની કરે છે. મંગુને એટલું ય ભાન ન હતું એ પ્રત્યક્ષ અનુભવતાં અમરતકાકી ઉમરા ઉપર ફસડાઈ પડ્યાં. હૈયું કકળી ઊઠ્યું - અબુઘ દીકરીનું દુનિયામાં કોઈ નહિ ! સગી મા પણ એની ના થઈ !

દીકરાએ મા તરફ નજર કર્યા સિવાય લથડિયું ખાઈ પગ ઉપાડતાં કહ્યું : ‘મોડું થાય છે. હવે નીકળવું જોઈએ’ અને ફળિયા બહાર નીકળતાં એણે ઘોતિયાના છેડા વતી આંખો લૂછી નાખી.

પાડોશી સ્ત્રીએ મંગુનો હાથ ઝાલી આગળ દોરી. બીજી સ્ત્રીઓએ અમરતકાકીને ટેકો આપ્યો. છેવટ કડવો ઘૂંટડો હૈયામાં સમાવી ઢીંચણ ઉપર હાથ ટેકવી એ ઊભાં થયાં. બે જણે ઝાલીને ચડાવ્યાં ત્યારે એમનાથી ડમણિયા ભેર ચડાયું.

મંગુ ગાંડી છે એમ જાણતાં ગાડીમાં મુસાફરોને મઝાનો ખોરાક મળી ગયો.

‘આવી ખાધેપીધે સુખી છોડીને દવાખાનામાં મૂકશો એટલે મહિના દહાડામાં લાકડા જેવી થઈ જશે. ત્યાં તો ઢોરની પેઠે ટંકે નીરું એટલે બસ !’

‘આ છોડીની મા નથી ?’

અમરતકાકીને આ ઘા અસહ્ય થઈ પડ્યો. આંખમાં આંસુ આવી ગયાં. કંઠ રુંધાઈ ગયો. શરમથી ડોકું નીચું નમી ગયું. સાથે સાથે માથું નમતાં મા તરીકેનો એમનો દાવો પણ આપોઆપ વ્યક્ત થઈ ગયો.

‘બાપ રે, તમે મા થઈને એને ધકેલી મૂકો છો, પછી દવાખાનાવાળાંનો શો દોષ કાઢવો !’

અમરતકાકી જો એકલાં હોત કે દીકરાને માઠું લાગવાની બીક ન હોત તો વળતી ગાડીમાં મંગુને લઈ ઘેર પાછાં ફર્યા હોત; પરંતુ બીજો ઉપાય ન હતો એટલે ભારે પગલે અને ભારે હૈયે એ દવાખાનામાં દાખલ થયા.

મુલાકાતનો સમય હતો એટલે વચલા ખંડમાં દર્દીઓ અને એમનાં સગાસંબંધીઓ છૂટાં છૂટાં બેઠાં હતા. સ્વજનોએ ઘેરથી આણેલી રસોઈ ઘણાં જમતાં હતાં.

અમરતકાકી પરિચારિકાઓ તરફ જોઈ રહ્યાં હતાં. પેલી બાઈની જે પરિચારિકા હતી તે હસીને બોલી : “હું તમને બધું આપીશ. તમારા ઘણી સારું સારું ખાવાનું લાવ્યા છે, એક વાર ખાઈ લ્યો.”

પેલી ગાંડી બાઈ છણકો કરતાં બોલી : “મેં દાતાણ નથી કર્યું. મેં મોંઢું નથી ધોયું.”

અમરતકાકીએ જોયું તો એનું મોં ધોયેલું હતું, છતાં સહેજ પણ ખિન્નયા વગર પરિચારિકાએ પાણીનો લોટો

લાવી એનું મોં ઘોવડાવ્યું. નેપકિન વતી મોં લૂછી નાખ્યું. અમરતકાકીના હૈયાને ટાઢક વળી કે કામ કરનાર બોન છે તો માયાળુ.

દાકતર અને સ્ત્રીવોર્ડની મેટ્રન આવી પહોંચ્યાં. અમરતકાકીના દીકરાએ મેંજિસ્ટ્રેટનો હુકમ આપ્યો. માને સંતોષ થાય તે માટે એ સાંભળે તેમ સારી સારવાર કરવા જણાવ્યું. મેટ્રને કહ્યું : ‘એ બાબતમાં તમારે ચિંતા ન કરવી.’

વચ્ચે અમરતકાકી બોલ્યાં : ‘બોન ! ચિંતા એટલા માટે કરવાની કે આ સાવ ગાંડી છે. કોઈ પાસે બેસી એને ખવડાવે નહિ તો એ ખાતી નથી...’ આટલું બોલતાં એમનો કંઠ ભરાઈ આવ્યો અને વાક્ય અધૂરું રહી ગયું.

દૂર ઊભેલી પરિચારિકાઓ નજીક દોડી આવી. એક બોલી ઊઠી : ‘તમે બા, કોઈ જાતની ફિક્કર કરશો નહિ અમે એને મોંમાં કોળિયો ઘાલીને ખવડાવીશું.’

ગળગળા સાદે અમરતકાકી બોલ્યાં : ‘એ જ બોન મારે કહેવું છે. એને ઝાડોપેશાબનું ભાન નથી એટલે એ કપડાં બગાડે તો જોજો. નહિ તો ભીનામાં સૂઈ રહેશે તો વાયુ થઈ જશે.’

બીજી પરિચારિકા બોલી : ‘રાતમાં ચારપાંચ વખત તપાસ કરવામાં આવે છે.’

અમરતકાકી : ‘રાતે બત્તી હોય તો એને ઊંઘ નથી આવતી.’

‘જેને ઊંઘ ન આવે તેને ઊંઘની દવા આપીએ છીએ.’

‘એને બીજાં તોફાની મારે નહિ તે જોજો.’

‘તોફાની હોય તેને જુદાં રાખવામાં આવે છે. રાતે બધાંને જુદી જુદી ઓરડીઓમાં સુવાડવામાં આવે છે.’

મળવા આવેલા મુલાકાતીઓ વિદાય લેતા ત્યારે દર્દીને અંદરના ખંડમાં લઈ જવા પૂરતું બારણું થોડું ખૂલતું. એ તક ઝડપી લઈ અમરતકાકીની નજર બેત્રણ વખત અંદર ડોકાઈ રહી હતી. ત્રણચાર સ્ત્રીઓને ફગફગતા વાળે, અસ્તવ્યસ્ત કપડાંમાં એમણે અંદર ફરતી જોઈ. એકે એમના ભણી નજર કરી છાતી ફૂટી અને એવો ડોળો ત્રાંસો કર્યો કે એ છળી મર્યા. એ ઉપરથી એમને અંદરનું રહેઠાણ જોવાનું દિલ થયું. માગણી કરી : ‘મંગુને જે ઓરડીમાં રાખવાની હોય તે મને જોવા ધો.’

મેટ્રને કહ્યું : ‘અંદર કોઈને જોવા જવા દેવાનો કાયદો નથી.’

ચકળવકળ આંખે આ નવી દુનિયા જોઈ રહેલી મંગુ અમરતકાકીની સોડમાં લપાઈ. માથે હાથ મૂકી, અમરતકાકી રોજનો વહાલસોયો ‘બેટા’ શબ્દ ઉચ્ચારવા ગયાં ત્યાં એમનો સાદ ફાટી ગયો. મરણપોક જેવી લાંબી પોક મૂકાઈ ગઈ. આખું દવાખાનું એ આકંઠમાં ડૂબી ગયું. દીકરાની આંખમાંથી ચોધાર આંસુ વહી ચાલ્યાં. આવા રુદ્ધની ટેવાઈ ગયેલાં દાકતર, મેટ્રન અને પરિચારિકાઓનાં હૈયાં પણ ભરાઈ આવ્યાં. દીવાલો પણ ધૂજી ઊઠી કે આટલું લાગણીભર્યું કોઈ ગાંડાનું સ્વજન આજ સુધી આવ્યું અમે જાણ્યું નથી !

એક પરિચારિકા હાથમાંનો રૂમાલ ફરકાવી મંગુનું પોતાના તરફ ધ્યાન ખેંચી બોલી : ‘લે, જોઈએ છે તારે ?’

એ રૂમાલ પકડવા માની સોડ ત્યજી મંગુ એકદમ ઊભી થઈ. થોડો રૂમાલ પકડવા દીધા પછી એનો હાથ પંપાળી પરિચારિકા મીઠાશભર્યા શબ્દો બોલી : ‘તું મારી પાસે રહીશને બહેન ! હું તને સારું સારું ખાવાનું આપીશ. નવાં નવાં કપડાં પહેરાવીશ.’ મંગુ એના મોં સામે તાકી રહી હતી એટલે એ ક્ષણનો ઉપયોગ કરી લેતાં ‘ચાલ આપું’ કહીને એનો હાથ પકડી આગળ કરી. પેલું બારણું અધખૂલું થઈ મંગુને ગળી ગયું.

‘મંગુ... મંગુ...’ ની કાળજી કંપી જાય તેવી ચીસ અમરતકાકીએ ફરી નાખી.

દાકતરે આશ્વાસન આપતાં કહ્યું : ‘ઘરડાં બા !’ અને બાજુમાં ઊભેલા દીકરા તરફ આંગળી કરતાં જણાવ્યું : ‘આ તમારા દીકરા જેવો મને પણ દીકરો ગણજો. દીકરીને દવાખાનામાં નહિ પણ દીકરાને ઘેર મૂકી જાઓ છો એમ માનજો.’

આઘેડ ઉંમરની, બાળવયમાં વિધવા થતાં આ ક્ષેત્રમાં પડેલી મેટ્રને આશ્વાસન આપતાં કહ્યું : ‘આજ સુધી તમે એનાં એક બા હતાં. આજથી હું એની નવી બા થઈ છું.’

અમરતકાકી ડૂસકું ભરતાં બોલ્યાં : ‘એને મૂંગા ઢોર જેટલું ય ભાન નથી. મેં એને આજ સુધી મારાથી અળગી કરી નથી. કુસુમને તમારા દવાખાનામાં મટ્યું એટલે મેં કાળજું કઠણ કરી...’ અને એમનો કંઠ રુંધાઈ ગયો.

મેટ્રન : ‘એ કુસુમ જેવી આ પણ થોડા વખતમાં ડાહી થઈ જશે.’ અમરતકાકીનું ડૂસકું શમ્યું છતાં એમની નજર પેલા બંધ બારણાને વીંધી મંગુ ઉપર મંડાયેલી હતી. મંગુએ જાણે એમને યાદ દેવડાવ્યું હોય તેમ એ બોલ્યાં : ‘એ લુખ્ખો રોટલો ખાતી નથી. સાંજે વાળુમાં રોટલો દૂધમાં ચોળીને આપજો. દૂધ ના હોય તો દાળમાં.’

અમરતકાકીની કરુણ આંખ ભણી નજર માંડવાની મેટ્રનની શક્તિ લુપ્ત થઈ હોય તેમ એણે નીચી દષ્ટિ રાખી કહ્યું : ‘સારું.’

અમરતકાકી : ‘એને દહીં બહુ ભાવે છે. દરરોજ તો ના બને, પણ બીજેત્રીજે દહાડે આપજો. એનું વધારાનું જે ખર્ચ થશે તે અમે આપીશું. જે એની ચાકરી કરતું હશે તેને પણ રાજી કરીશું.’

અમરતકાકી અને દીકરો મંગુને મૂકી દવાખાનાની બહાર નીકળ્યાં ત્યારે બંનેનાં મોં ઉપર શોકનાં વાદળ છવાયેલાં હતાં. મૂંગાં મૂંગાં બંને બહાર ઊભેલી ઘોડાગાડીમાં બેસી વિદાય થયાં. ગાડીના ડબામાં પગ મૂકતાં અમરતકાકીને સાંભરી આવ્યું – દવાખાનામાં સૂવા ખાટલો આપતા હશે કે નહિ ? મંગુ નીચે સૂઈ રહેલી નથી એટલે જો ખાટલો નહિ હોય તો એને નહિ ફાવે. મનમાં થયું કે જો પોતાને અંદર જવા દીધી હોત તો આ ભાળવણી કરવાનું રહી ન જાત. ઓરડીમાં ખાટલો ન જુવત એટલે તરત સાંભરી આવત.

દવાખાનામાં કામ કરનાર માયાળુ છે. ભલાં છે. એવી ખાતરી અમરતકાકીને થઈ હતી; પરંતુ એમને અંદર જવા દીધાં ન હતાં એટલે વસવસો રહી ગયો હતો કે આપણને નહિ ગમે તેવું હશે ત્યારે જ અંદર જવા નહિ દેવાનો કાયદો કયો હશે ને ? એનો ટેકો આપતું હતું પેલું અધખોલું બારણું. ભૂતની માફક ભમતી ગંદી, જથરવથર અને ભૂખે મરી ગઈ હોય તેવી બિહામણી ગાંડી સ્ત્રીઓ. એ સાથે અમરતકાકીને મંગુ પોતાને ન જોવાથી રડતી હોય તેવો સાદ સંભળાયો. એમની આંખોમાંથી આંસુ ચાલ્યાં. બાજુમાં બેઠેલી સ્ત્રીએ પૂછપરછ કરી – કેમ બા રડો છો ? કોઈનું મૈણું થયું છે ?

રાત્રે પોણા અગિયાર વાગે ઘેર આવ્યાં ત્યારે એમની વાટ જોતી પાડોશણ, જે એમની પિત્રાઈ થતી હતી તે જાગતી હતી. એમને માટે એણે રસોઈ કરી રાખી હતી; પરંતુ બંને જણે વાળુ કરવાની ના પાડી, સ્વજનના મરણનો ઘા તાજો હોય ત્યારે જેમ આગ્રહ કરનારની જીભ ન ઊપડે તેમ પાડોશણ ખેંચતાણ ન કરી શકી.

અમરતકાકીના અંતરમાં એક જ તંબૂરો વાગી રહ્યો હતો – મંગુ અત્યારે શું કરતી હશે ? પળે પળે એ જ વિચાર એમના હૈયાને વીંધી રહ્યો હતો. કેટલી ઠંડી છે ? એને ઓઢાડ્યું હશે ? પેશાબ કરી પલાબ્યું હશે તો એની ઘાઘરી પાથરણું બદલ્યાં હશે ?

જાણે મંગુ એમનો બોલ સાંભળવાની હોય તેમ એ બબડ્યાં : ‘બેટા ! પેશાબ ન કરતી, ઓઢાડેલું કાઢી ન નાખતી.’ આ શબ્દો સૂતી વખતે એ કાયમ ઉચ્ચારતાં છતાં મંગુ એનો અમલ કરતી નહિ. રાતે એણે પેશાબ કર્યો હોય

તો એની ઘાઘરી અને પથારી એ બદલી નાખતાં. મંગુ મોટી થઈ છતાં પોતાની ભેગી એને સુવાડતાં. જેથી એ પેશાબ કરે તો પોતાને તરત ખબર પડે, એને ભીનામાં સૂઈ રહેવું ન પડે.

અમરતકાકીને પોતાને પણ એના વગર પથારી સૂની લાગતી હતી. મનમાં થયું - મારા ભેગી સૂવા ટેવાઈ ગયેલી એને ઊંઘ આવી હશે ? એ સાથે એની આંખો બહાવરી બની પોતાને શોધતી હોય તેમ એમને દેખાયું એમણે ઈસ ઉપર કપાળ ફૂટ્યું - હું મા થઈને એને દવાખાને હડસેલીને આવતી રહી ! એમનાથી ડૂસકું ભરાઈ ગયું.

બહારના ખંડમાં સૂતેલા દીકરાને પણ ઊંઘ આવી ન હતી. મા કરતાં એને સોમા ભાગની મંગુ સાથે માયા ન હતી છતાં એની છાતી ઉપર પણ વેદનાનો કાળમીઠ પથ્થર મૂકાઈ ગયો હતો. માના ડૂસકા સાથે એની આંખમાંથી પણ આંસુ વહેવા લાગ્યાં. પોતાને આટલી વેદના થાય છે તો માને શું-શું થતું હશે ? વેદના માના હૈયાને.. કેવી ફૂર રીતે ચૂંથી રહી હતી તેનો સાક્ષાત્કાર જીવનમાં પહેલી વખત દીકરાને થયો. એનું હૈયું પોકારી ઊઠ્યું - મારે આ દુઃખ કોઈ ઉપાયે ટાળવું જોઈએ. દીકરો થઈને આટલું હું ન કરી શકું તો મારું જીવતર ધૂળ છે. એ સાથે એણે પ્રતિજ્ઞા કરી - હું મંગુને જીવતાં સુધી સારી રીતે પાળીશ. વહુ એનાં મળમૂતર ધોવા તૈયાર નહિ હોય તો હું ધોઈશ ! એ સાથે વેદનાનો કાળમીઠ પથ્થર એની છાતી ઉપરથી ખસી ગયો.

અમરતકાકીએ બીજું ડૂસકું ભર્યું હોત તો દીકરાએ તે ઘડીએ જ એમને પોતાની પ્રતિજ્ઞા જણાવી શાંત પાડી હોત; પરંતુ એ જંપી ગયેલાં લાગ્યાં એટલે હવે સવારે વાત એમ માની દીકરાએ ઊંઘવા આંખ મીચી અને થોડી વારમાં એની આંખ મળી ગઈ.

વહેલી પરોઢે, ઘંટીનો અને વલોણાનો મધુરો અવાજ ગામમાં ગુંજી રહ્યો હતો ત્યારે ગામ આખાને વીંધી નાખે તેવી ચીસાચીસ અમરતકાકીએ કરી મૂકી : ‘ઘાબ્બે, રે.... ઘાબ્બે, મારી મંગુને મારી નાખી રે...’

દીકરો ખાટલામાંથી ઊછળી પડ્યો. પાડોશી દોડી આવ્યાં, ઘંટીઓ અને વલોણાં થંભી ગયાં. જેણે સાંભળી તે ધાઈ આવ્યાં અને આવ્યાં તેવાં હબકી ગયાં. અમરતકાકી મંગુની નાતમાં વટલાઈ ગયાં હતાં !

માર્ગદર્શક સ્તંભ

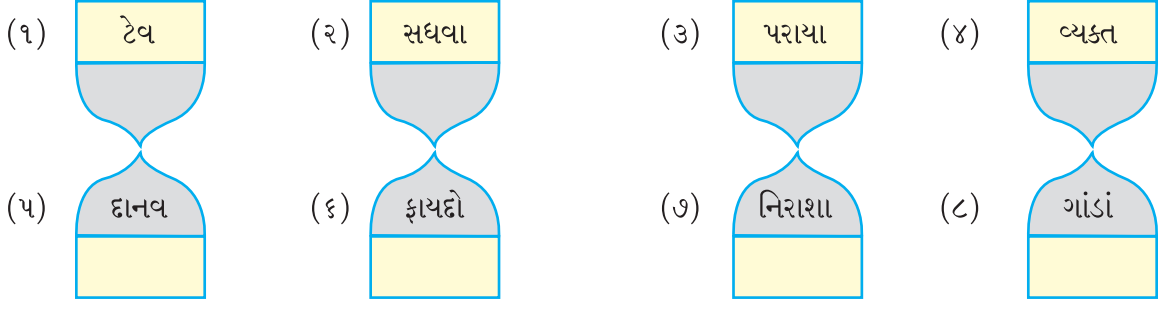
પ્રસ્તુત કૃતિનું અધ્યાપન કરાવવાની શરૂઆતમાં ‘ત્રિલોકનો નિયંતા પણ માતા વિના ભિખારી’ ઉક્તિ સમજાવીને માની મમતા વિશે ચર્ચા કરી શકાય. વિદ્યાર્થીઓ પાસેથી તેમની માતાના તેમની પ્રત્યેના પ્રેમના ઉદાહરણો માંગી શકાય. કવિઓએ પણ માતાની મમતાને દિલ ખોલીને વર્ણવી છે તે બાબત અનેક ઉદાહરણો આપી શકાય. કૃતિને લગતા લઘુપ્રશ્નો પૂછીને ગદ્યાંશના અંશોનું પ્રકટવાંચન કરાવી શકાય. ‘જે કર જુલાવે પારણું તે જગત પર શાસન કરે.’ એ ઉક્તિ દ્વારા ઇતિહાસના પાને અમર થઈ ગયેલી મહાન વિભૂતિઓનાં ઉદાહરણો વિશે પણ ચર્ચા કરી શકાય.

સ્વાધ્યાય

સ. ૧. નીચેના શબ્દો માટે પાઠમાં વપરાયેલાં શબ્દો લખો.

(૧) દિલાસો	(૨) સારવાર	(૩) વિશ્વાસ	(૪) પીડા
(૫) પ્રશંસા	(૬) શેરી	(૭) નર્સ	(૮) તાનુંમાજું

સ. ૨. નમૂના પ્રમાણે લખો : દા.ત. મુંગુ - વાચાળ

સ. ૩. યોગ્ય રીતે જોડો :

વિભાગ 'અ'

- (૧) પરા
- (૨) આણ
- (૩) અપ
- (૪) અ
- (૫) ના

વિભાગ 'બ'

- (અ) બનાવ
- (આ) જ્ઞાન
- (ઇ) પસંદ
- (ઈ) શુકન
- (ઉ) જય

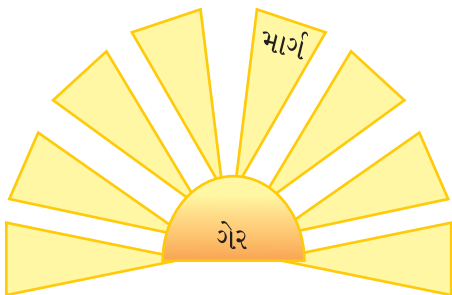
સ. ૪. નીચે આપેલ શબ્દોમાં લીટી દોરેલા અક્ષરો સાથે ખૂટતી ઇ કે ઈ (િ કે િ) મૂકી શુદ્ધ જોડણીવાળા શબ્દો બનાવો.

(૧) જગર	(૨) નકાસ	(૩) ઠળયો	(૪) ફકર
(૫) સરતા	(૬) ચૂંટણ	(૭) લાવશ	(૮) નયમ

સ. ૫. આપેલા શબ્દના અક્ષરોનો ઉપયોગ કરી નવા અર્થપૂર્ણ શબ્દો બનાવો.

(૧) અમરત	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>
(૨) વિચારવહેણ	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>
(૩) દવાખાના	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>
(૪) સમાચાર	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>

સ. ૬. 'ગેર' પ્રત્યય લગાવી શબ્દો બનાવો.

સ. ૭. રૂઢિપ્રયોગનો અર્થ શબ્દકોશમાંથી શોધીને લખો :

(૧) સમસમી જવું	(૨) હૈયુ ભરાઈ આવવું
(૩) ગેલમાં આવી જવું	(૪) પનારે પડવું
(૫) દિલ કપાઈ જવું	(૬) ગળે વાત ઉતરવી
(૭) કંઠ રૂંધાઈ જવો	
(૮) આંખમાં ઝળઝળિયા આવી જવાં	

સ. ૮. પાઠના આધારે અધૂરાં વાક્યો પૂર્ણ કરો.

- (૧) મંગુને ગાંડાના દવાખાનામાં મૂકવાની સલાહ _____
- (૨) મંગુને ખોટાં લાડ લડાવીને _____
- (૩) અમરતકાકી ડૂસકું ભરતાં બોલ્યાં _____
- (૪) માગશર મહિને તાકડે મંગુને _____
- (૫) અમરતકાકી મંગુની નાતમાં _____

સ. ૯. યોગ્ય વિકલ્પ શોધી વાક્ય ફરીથી લખો.

- (૧) મંગુ સિવાય અમરતકાકીને _____
- (અ) એક સંતાન હતું (આ) ત્રણ સંતાન હતાં (ઇ) બીજું એકેય સંતાન ન હતું
- (૨) છેવટે મંગુને દવાખાને મૂકવી એવો _____
- (અ) ગામવાળાએ નિર્ણય કર્યો (આ) દીકરાએ નિર્ણય કર્યો (ઇ) અમરતકાકીએ નિર્ણય કર્યો
- (૩) અમરતકાકી અને દીકરો મંગુને મૂકી દવાખાનાની બહાર નીકળ્યાં ત્યારે બંનેના મોં પર _____
- (અ) શોકના વાદળ છવાયેલા હતાં (આ) આનંદ છવાયેલો હતો (ઇ) નિરાશા છવાયેલી હતી

સ. ૧૦. પ્રસંગોને ક્રમાનુસાર ગોઠવો.

- (અ) ગામ આખાને વીંધી નાંખે તેવી ચીસાચીસ અમરતકાકીએ કરી મૂકી.
- (આ) અમરતકાકી મંગુની નાતમાં વટલાઈ ગયાં હતાં.
- (ઇ) અમરતકાકીને પોતાને પણ એના વગર પથારી સૂની લાગતી હતી.
- (ઈ) અમરતકાકીને ઘા અસહ્ય થઈ પડ્યો.
- (ઉ) અમરતકાકીને થયું, પોતે દીકરાને પત્ર લખ્યો તે જ મોટી ભૂલ કરી.

સ. ૧૧. ઓળખો.

- (૧) દવાખાનેથી પૂરેપૂરી ડાહી થઈને આવનાર - _____
- (૨) મંગુને દવાખાને મૂકવાનો નિર્ણય કરનાર - _____
- (૩) અમરતકાકીની સોડમાં લપાઈ જનાર - _____
- (૪) રૂમાલ ફરકાવી મંગુનું પોતાના તરફ ધ્યાન ખેંચનાર - _____
- (૫) કુસુમ જેવી આ પણ થોડા વખતમાં ડાહી થઈ જશે એમ કહેનાર - _____
- (૬) મંગુની નાતમાં વટલાઈ જનાર - _____

સ. ૧૨. અમરતકાકીનો મંગુ પ્રત્યેનો પ્રેમ તમારા શબ્દોમાં વર્ણવો.

સ. ૧૩. સંધિ કરો :

- (૧) પર + અધીન = _____
- (૨) હિમ + આદ્રિ = _____
- (૩) પરમ + ઈશ્વર = _____
- (૪) નર + ઇન્દ્ર = _____
- (૫) વૃદ્ધ + અવસ્થા = _____
- (૬) દેવ + આલય = _____
- (૭) ચંદ્ર + ઉદય = _____
- (૮) મહા + ઉત્સવ = _____

સ. ૧૪. યોગ્ય વિરામચિહ્નો મૂકો.

- (૧) માના આ વર્તન વિશે દીકરાઓને કંઈ લાગતું નહિ પણ વહુઓ સમસમી જતી
- (૨) જન્મથી ગાંડી મંગુને બિચારીને એવું ભાન ન હોય તો એમા શી નવાઈ
- (૩) બોન ચિંતા એટલા માટે કરવાની કે આ સાવ ગાંડી છે

સ. ૧૫. 'મા તે મા બીજા બધા વગડાના વા' કહેવતની ચર્ચા સમૂહમાં કરો.

પ્રકલ્પ

- ★ તમારી આસપાસ કે પરિચિત હોય તેવાં દિવ્યાંગ બાળકોનો ઉછેર તેમનાં માતા-પિતા કેવી રીતે કરે છે તેની નોંધ કરી પ્રકલ્પ પુસ્તિકા તૈયાર કરો.

લેખન કૌશલ્ય

- ★ 'માની મમતા' વિષય પર નિબંધ લખો.

- ★ વિચારવિસ્તાર કરો :

જે જન પામે પૂર્ણતા, તે ન કદી ફૂલાય;
પૂરો ઘટ છલકાય નહિ, અધૂરો ઘટ છલકાય.

'સ્ત્રીના મૌનમાં વેદના હોય છે. પણ માના મૌનમાં કડ્ડણા સિવાય બીજું કંઈ જ હોતું નથી.'